

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 9726

гр. София, 20.03.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в закрито заседание на 20.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

като разглежда дело номер **2928** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. С. Ф., ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв. В., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) №575/27.02.2025г., издадена от мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП му е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата е направено особено искане за спиране на допуснатото предварително изпълнение на оспорената заповед с мотиви за причиняване на трудни и непоправими вреди на жалбоподателя. Твърди се, че жалбоподателя използва медикамента „Дианксит“, който е антипсихотик и съдържа „Валиум“, активното вещество в който е диазепам, за употребата на което има издадена рецепта, представена по делото. Посочва, че полага грижи за две малолетни деца /представени са копия на удостоверения за раждане/, които посещавали детска градина в друго населено място и единствения начин за придвижването им е да бъдат закарани с личния му автомобил, очаква раждането на третото си дете и се грижи и за възрастната си баба, която живее в [населено място]. На следващо място представя доказателства за трудово правоотношение с „Фил Транс 20“ ЕООД на длъжност „шофьор“, като се твърди непоправими вреди, тъй като ще бъде поставен в невъзможност да изпълнява трудовите си задължения, неблагоприятна ситуация да остане без работа и финансови средства, с които да издържа семейството си. В искането е изложено, че жалбоподателят е получил талон за изследване, дал е кръвна проба за медицинско изследване. Моли съда да постанови спиране на изпълнението на заповедта за

прилагане на ПАМ.

С разпореждане от 19.03.2025г. с оглед твърденията в жалбата, на жалбоподателя е указано в срок-незабавно, не по-късно от 24 часа, да представи доказателства, че е дал кръвна проба. До изтичане на срока, и до настоящия момент, указанията на съда не са изпълнени.

Ответникът при изпращане на административната преписка в съда, не е изразил становище по искането за спиране.

Като обсъди доводите, изложени в искането за спиране и приложените доказателства, съдът намира следното:

Искането за спиране е направено от надлежна страна-адресат на оспорения административен акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е неоснователно.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

В конкретния случай със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 575/27.02.2025г., издадена от мл.автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи, спрямо К. С. Ф. е приложена принудителна административна мярка на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, за това, че на 27.02.2025г., в [населено място], в около 22:20 часа, по [улица]с посока на движение от бул.С. към ул.В. управлява лек автомобил А. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на търговско дружество „Тера Лизинг“ АД като при извършената с техническо средство Дръг тест 5000 с фабричен номер ARLN 0103 проверка и проба номер 169 в 22,20ч. е отчетен положителен резултат за употреба на “Бензодиазепини“. Издаден е талон за медицинско изследване с номер 0174732 за ВМА и 7 бр. стикери към него. Съставен му е АУАН серия GA № 3344836/27.02.2025г.

Със специалната норма на чл. 172, ал.6 от ЗДвП е предвидено, че подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка. Т.е. налице е допуснато по силата на закона предварително изпълнение, поради което не следва в акта да бъде постановено такова на основание чл.60 АПК.

Законовата презумпция за високата обществена значимост на защитените обществени отношения, а именно безопасността на движението по пътищата и преустановяването на административни нарушения, които застрашават живота и здравето на хората, е основаниято за допускане на предварително изпълнение на този вид принудителни мерки по силата на закона. Законът за движението по пътищата не регламентира основанията, при които съдът може да спре изпълнението на административния акт, поради което в случая е приложима нормата на чл. 166, ал.4, вр. ал.2 от АПК. Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон /в случая ЗДвП/, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 от същия кодекс. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на Общото събрание на съдиите във ВАС. Предпоставка за постановяване на неговото спиране е наличието на друг противопоставим интерес, който по степен на важност е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК. Следователно, за да спре допуснатото по силата на закона изпълнение съдът следва да установи, че то би могло причини на оспорващия значителна или трудно поправима

вреда. В тежест на жалбоподателя в административния процес е да установи наличието на обстоятелства, при които спирането на изпълнението на оспорената заповед е основателно, а именно да посочи вредите и да представи доказателства за вида им и за вероятността те да настъпят, ако обжалваният административен акт бъде изпълнен преди съдът да се произнесе относно неговата законосъобразност.

В настоящия случай, искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта е мотивирано с евентуално настъпване на вреди, породени от невъзможността жалбоподателят да изпълнява семейните и трудовите си задължения. Тези доводи обаче сами по себе си не обосновават автоматично наличието на значителна или трудно поправима вреда, произтичаща от предварителното изпълнение на заповедта, независимо от приложените към жалбата документи. Т.е. не се излагат сериозни аргументи, съобразно посочените законови критерии за спиране изпълнението на акта. Априори, не се установява наличие на противопоставим интерес, който по степен на важност да е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК.

Тези вреди не се предполагат и не могат да бъдат изведени само от характера на заповедта, защото по силата на закона е презюмиран общественият интерес за допускане на предварителното ѝ изпълнение. Оспорващият следва да обоснове вероятността от настъпването на вредите, техният вид и размер, с оглед преценката за значителността и поправимостта им, което в случая не е сторено.

При това положение не може да се приеме, че са налице основания за спиране на допуснатото от закона предварително изпълнение на наложената ПАМ.

Следва да се отбележи, че изложените доводи в жалбата в насока незаконосъобразност на оспорения акт са неотносими към преценката за основателност на искането за спиране на същия. Преценката за законосъобразност на издадената заповед съдът ще осъществи с акта си по същество. В случай на отмяна на оспорения административен акт, жалбоподателят разполага с възможност да защити правата си, като претендира обезщетение по предвидения законов ред.

По изложените съображения съдът счита, че не са налице предпоставките по чл.166, ал.2 от АПК и искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта следва да бъде отхвърлено.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на К. С. Ф., ЕГН [ЕГН] от [населено място] за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 575/27.02.2025г., издадена от мл.автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

